

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku C.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że: „(...) zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim wyklucza z czasu pracy okres przestoju, przeczy jasnej, nie podlegającej różnej wykładni regule prawa pracy, mówiącej, że czasem pracy jest cały czas pozostawania przez pracownika w dyspozycji pracodawcy (art. 128 § 1 k.p.) - a więc również okres przestoju (co potwierdził SN w powołanym wyżej wyroku z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 140/2008).

Nadto, zaskarżony wyrok pomija odformalizowane relacje naturalnie występujące w małych firmach, przez co podporządkowanie w stosunkach pracodawca-pracownik (a zwłaszcza pracownik wyspecjalizowany) może być w nich z pozoru niewidoczne - i w tym zakresie przeczy doświadczeniu życiowemu, które stanowi jedną z elementarnych podstaw orzekania w demokratycznym państwie prawa.”

Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazana w tym wniosku (oczywista zasadność skargi) w ocenie skarżącego polega w istocie na przedstawieniu własnej wersji stanu faktycznego i jest jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną

rozstrzygnięcia. Innymi słowy skarga ta kwestionuje wyniki postępowania dowodowego, według którego ubezpieczony nie wykonywał u M.W. zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. W świetle art. 22 § 1¹ k.p. oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie przyjętych przez jej strony twierdzeń, które mogą mieć na celu stworzenie pozoru innej umowy, lecz przede wszystkim na podstawie faktycznych warunków jej wykonywania. Z kolei odmienna ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów.

W niniejszej sprawie ustalenia faktyczne takiego warunku nie potwierdzają. Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.